

کاغذ اخبار

تبدیل می شود به مکانی جهت برگزاری جلسات _ و نه توزیع _ نشریه هایی که تشکل ها و انجمن ها منتشر می کنند. این نامه به ریاست محترم دانشکده تقدیم شده است و ما هم چنان در انتظار پاسخ به درخواست مان هستیم. ذیل این گزارش نامه ای که به دکتر نوربخش و معاونان مالی و دانشجویی دانشکده ارائه شده است، آورده ایم:

۱۳۹۳/۱۲/۱۰

بسمه تعالی

جناب آقای نوربخش

ریاست محترم دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه

تهران

با سلام و احترام

بدین وسیله ما مدیران مسئول، سردبیران و اعضای هیئت تحریریه نشریات دانشجویی دانشکده علوم اجتماعی، عطف به پیگیری های گذشته مربوط به مطالبات صنفی، مطبوعاتی و دانشجویی، پس

ترم گذشته طی نامه ای رسمی که به هیئت رئیسه دانشکده نوشتیم، صراحتاً خواستار تخصیص بودجه به نشریات تک برگ شدیم. بدین ترتیب که دانشکده هزینه چاپ را متقبل شده و نشریه برای دانشجویان رایگان باشد. پاسخی که از مقامات گرفتیم جالب و به جرئت می توان گفت در نوع خود کم نظیر بود. مقامات محترم فرمودند دانشکده می تواند تا زمان انتشار نشریات فقط ۲۰۰ هزار تومان به آنها اختصاص دهد. یعنی مادامی که نشریات تک برگ فعالیت خود را ادامه می دهند ۲۰۰ هزار تومان در اختیارشان قرار خواهد گرفت! آن هم بدین نحو که مسئولین نشریات هزینه ای جهت چاپ نمی پردازند و دانشکده طی قراردادی که با آقای ملکی، مسئول انتشارات دانشکده، منعقد می کند هزینه چاپ را پرداخت خواهد کرد.

پس از دریافت این جواب بود که جلسه ای با حضور مسئولین نشریات در لابی دانشکده برگزار کردیم، نامه ای تدارک دادیم و در آن دو درخواست مطرح کردیم که در نهایت به امضای تمام مسئولان نشریات دانشجویی رسید. درخواست اول این است که دانشکده با همان ۲۰۰ هزار تومان کاغذ خریداری کرده و در اختیار نشریه ها قرار دهد و درخواست دوم این که مقامات لطف کرده و اتافی به نشریات دانشجویی اختصاص دهند. «سالن نشریات»

ادامه از صفحه ی اول

چند خط آغازین شورای صنفی

دانشجویی گرفته باشد برایش روشن می شود که لازمی شروع و قوام تشکیلات داشتن فضایی ثابت است و بعد مابقی مسائل.

بعد از آن تصمیم بر آن شد از ابتدای سال تحصیلی ۹۴-۹۳ شورای صنفی نشریه ای را به صورت هفتگی در دانشکده منتشر کند. به همین منظور سعی بر آن شد تا در کنار فعالیت های شورا، نشریه نیز آشنایی حداقلی از وظایف شورای صنفی، مسائل و مشکلات دانشکده را در اختیار مخاطبان بگذارد و در نگاهی وسیع تر در راستای آشنایی هرچه بیشتر دانشجویان با حقوقشان گام بردارد. از طرف دیگر هدف داشتن نشریه برای تشکل شورای صنفی این بود که هم صدای این تشکل را به گوش مسئولان دانشکده برساند و هم خود نیز مورد نقد دانشجویان قرار گیرد. پس برای گرفتن مجوز نشریه اقدام نمودیم و طبق روال برای سردبیری و مدیر مسوول نشریه با دوستانی صحبت کردیم و شد سردبیر نشریه مان سردبیر کنونی و مدیر مسئولمان پس از یک تغییر، از دانشجویان کارشناسی ارشد دانشکده. از بیان علت تغییر مدیر مسئول نشریه که از قضا عضو

شورای مرکزی شورای صنفی هم بود پرهیز می کنیم و معتقدیم احوال و قبیل و قال هر یک از اصحاب دانشکده را دانشجویان داند و ما نیز از گفتن آن چیزی که بر خلق عیان است فارغیم. با این اوصاف در همان ابتدا تغییراتی ایجاد شد و نشریه روز به روز بر رسالت خود پافشاری بیشتری نمود.

آخرین مسئله ای که در اینجا قصد پرداختن به آن را داریم و یکی از شبهاتی است که در ذهن بعضی از دوستان در خصوص چگونگی رابطه شورای صنفی با معاونت فرهنگی-دانشجویی دانشکده وجود دارد. در ابتدا لازم است متذکر شویم طبق آنچه از اساسنامه ی فعالیت های دانشجویی از قبیل فعالیت های علمی، صنفی، سیاسی، فرهنگی و ... برداشت می شود معاونت فرهنگی- دانشجویی پلی است میان هیئت رئیسه با انجمن ها و شوراهای دانشکده. یعنی تشکل های دانشجویی برای گرفتن مجوز فعالیت هایشان یک راست به سراغ این نهاد می روند. با توجه به فشارها و حساسیت هایی که در ابتدای بازگشایی شورای صنفی وجود داشت تلاش خود را بر آن نهادیم که ضمن حفظ حقوق دانشجویان تعاملی مفید و سود ده با معاونت فرهنگی برقرار سازیم. ذکر این نکته ضروری است که اعضای شورا در وهله نخست خود را نماینده دانشجویان دانسته و در ارتباط با معاونت فرهنگی- دانشجویی همواره از مواضع دانشجویی خود دفاع کرده اند. اعتقاد شورای مرکزی بر این بود که معاونت فرهنگی- دانشجویی نباید معاونت فرهنگی

از نشست مشترک و بحث و تبادل نظر پیرامون مشکلات مربوط به چاپ و نشر، فهرست مطالبات ذیل تقدیم حضور می گردد.

۱. بدیهی است که تعامل سازنده با نشریات که بازوی رسانه ای دانشکده و رکن چهارم دموکراسی هستند، به پویایی فضای علمی دانشکده کمک خواهد کرد.

فهرست مطالبات:

۱. تخصیص یکی از اتاق های بلااستفاده جنب تاسیسات دانشکده به سالن نشریات جهت نظم و نسق دادن به نشریات دانشجویی به عنوان محلی برای تولید محتوا (نه برای توزیع)

۲. پرداخت ۲۰۰ هزار تومان بودجه سالیانه مصوب جهت خرید کاغذ برای نشریات تک برگ

بدیهی است امضاءکنندگان حق پیگیری این مطالبات را برای خود محفوظ دانسته و جهت آگاهی افکار عمومی، مفاد این نامه در نشریه شورای صنفی (ویرگول) منتشر خواهد شد.

رو نوشت:

جناب آقای دکتر اعتمادی فر، معاونت محترم دانشجویی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران
جناب آقای دکتر محمودیان، معاونت محترم مالی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران

رونگار

چند خط آغازین شورای صنفی

کمال فراهانی

در این نوشتار برآنیم تا به طور مختصر گزارشی از مشکلات شورای صنفی در بدو ورود هسته ی مرکزی ارائه دهیم و در ضمن آن سعی می شود پاسخ برخی از شبهات شکل گرفته در اذهان دوستان دانشجو را روشن سازیم. ضمناً با توجه به کوتاه بودن نوشتار از ذکر مقدمه بسیاری مسائل پرهیز می کنیم، با این امید که هر یک از دوستان نسبت به کار و فعالیت تشکیلاتی و همچنین فضای روی کار آمدن شورای صنفی آگاهی و دقت کافی داشته باشند، خود قضاوت درستی خواهند داشت. داستان گشایش مجدد شورای صنفی را از جایی شروع می کنیم که با همت و تلاش دکتر صادقی در اردیبهشت ماه انتخابات برگزار شد.

فردای انتخابات بود و اعضای شورا مشخص بودند و حال می خواستیم اولین جلسه ی شورای مرکزی را تشکیل دهیم. اولین مشکل پیش رو نداشتن اتاق برای برگزاری جلسات، رفت و آمد دانشجویان، فضایی برای مراجعه دانشجویان بنا بر اطلاعیه های شورا و غیره بود. بنابراین اولین جلسه ی شورا در اتاق انجمن علمی ارتباطات و انسان شناسی تشکیل شد. طبق آنچه در تبلیغات قبل از انتخابات مطرح کرده بودیم در صدد بودیم حوزه عمومی دانشکده را پویا و فعال سازیم. تنها در یک ماه فاصله بین اعلام نتایج انتخابات تا شروع ایام امتحانات توانستیم بعد از ۳ سال در فضای دانشکده

تربییون آزادی را سروسامان دهیم تا دوستان و منتقدان حرف و حدیث این سال ها را به گوش یکدیگر برسانند. بگذریم که دوستان صاحب نظر تازه نفس، صدایشان را بلند کردند و به جای طرح مطالبات صنفی مجالی یافتند برای عرض اندام و خود را شناساندن! در ادامه نیز تابستانی در پیش بود سعی و همت خود را تمام کردیم برای رفتن به اتاق شورای صنفی. گذر می کنیم از آنچه باید می شد و آنچه باید می گرفتیم و در نهایت قانع شدیم به پارتیشن کوچکی و تنها یک مسئله را روشن می کنیم برای عزیزانی که می گفتند مگر مشکل کنونی ما داشتن اتاق است و غیره که قناعت می کنیم به این پاسخ که اگر فردی تنها چند بار سراغ از فعالیت

شماره دهم/ اسفند ۱۳۹۳

صاحب امتیاز: شورای صنفی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران

مدیرمسئول: فرهاد قربان زاده

سردبیر: آرمینا رضانی

صفحه آرا: فرزاد نیک آیین/ صبورا سمنانیان

دکتر نوربخش:

«از برگزاری جلسات هم اندیشی استقبال می کنیم»

روزهای پایانی سال است و زمان حسابرسی هزینه های دانشکده. در نتیجه، هماهنگ کردن زمانی برای دیدار با رئیس دانشکده بسیار سخت بود. اما بالاخره دکتر نوربخش توانستند به رغم فشاردگی برنامه هایشان، فرصتی برای مصاحبه، به ویرگول اختصاص دهند. ایشان در این مصاحبه، از دستاوردهایی که در طول یک سال و نیم مدیریت بر دانشکده ی علوم اجتماعی داشتند، گفتند و در خصوص هزینه های دانشکده در این مدت توضیحاتی دادند. در ادامه گفت وگویی ما با دکتر نوربخش، امکان برگزاری مجدد جلسات هم اندیشی با اساتید مطرح شد و ایشان از لزوم رعایت چارچوب های مخصوص یک محیط آکادمیک در این جلسات گفتند. در انتهای مصاحبه هم ایشان توضیحاتی درباره ی شائبه ی انضباطی شدن تعدادی از دانشجویان دانشکده دادند. آن چه در ادامه می خوانید حاصل مصاحبه ی تقریباً یک ساعته ی ویرگول با دکتر نوربخش است.

■ دکتر صادقی در مصاحبه ی اخیرشان با نشریه ی ویرگول به این نکته اشاره کردند که هر دانشکده موظف است بخشی از درآمدهایش را تأمین کند:

در حال حاضر راه های درآمدزایی دانشکده ی ما چیست؟

به طور کلی دانشکده ها سعی می کنند به جز بودجه ای که از طرف دولت و دانشگاه برایشان در نظر گرفته می شود، که عموماً جوابگوی مخارج بالای آن ها نیست، به نوعی از طریق منابع اختصاصی درآمدزایی داشته باشند. بخشی از این درآمدها می تواند از طریق شهریه های دانشجویی نوبت دوم تأمین شود که در دانشکده ی ما به علت گرایش به جذب دانشجویان روزانه عملاً رقم قابل ملاحظه ای نیست؛ اما به طور مثال در دانشکده های فنی این درآمدزایی از طریق پروژه های کلانی که اجرا می کنند هم تأمین می شود. در واقع در رشته های علوم انسانی این امکانات به مراتب کم تر است. اگر چه باید از طریق پژوهش هایی که انجام می شود و در ارتباط با سازمان ها این امکان ایجاد شود و باید به سمت تجاری سازی در دانشگاه و ارتباط با جامعه حرکت کنیم. از طرف دیگر منابعی مانند تالارها، کلاس ها و سالن ها می توانند دو منظوره استفاده شود و اجاره نیز داده شود. در مجموع تمام این درآمدها برای مخارج جاری دانشکده هم جوابگو نیست و دولت باید در آینده بودجه ی دانشگاه های مادر را به خصوص افزایش دهد.

■ رقم این درآمدها چقدر است؟ در حال حاضر چقدر از هزینه های دانشکده ی ما را دانشگاه تأمین می کند؟

رقم این درآمدها را باید سیستم حسابداری و مالی دانشکده مشخص سازد و نمی توان درصد مشخصی را در حال حاضر بیان نمود. اما بخشی از درآمدهای ما برای هزینه های حق التدریس و حق التحقیق اساتید خرج می شود. فوق برنامه ها و اساتیدی که از بیرون دانشکده دعوت می شوند، حتی بخشی از حقوق کارمندان خدماتی را باید خود دانشکده پرداخت کند. شاید بتوان گفت در واقع درآمدزایی به آن معنا برای دانشکده با توجه به هزینه های جاری، اصلاً وجود ندارد. به خصوص که دانشکده با گذشت بیست سال به مرحله ی هزینه زایی رسیده و بسیاری از لوازم آن کهنه شده و احتیاج به تعمیر یا بازسازی اساسی دارد. که باید بودجه های خاص برای آن، از طرف دانشگاه در نظر گرفته شود. برای مثال بودجه ای که برای امور دانشجویی پیش بینی شده است، عمدتاً خرج غذا، سلف و بعضی فعالیت ها می شود. به طور کلی می توان گفت در اکثر دانشکده ها هزینه ها و مخارج دانشجویی و غیره بیش از بودجه ی تخصیص یافته و درآمدها است.

■ در رابطه با اجاره ی انتشارات، کتاب فروشی جلو درب دانشکده یا حتی انجمن های علمی مثلاً انجمن جامعه شناسی ایران و ... چطور؟ درآمدزایی در این

